

Cartes

A Escòcia voten dijous

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque.

Torroella de Montgrí.

El proper dijous a Escòcia se celebrarà el referèndum sobre la seva independència, tot responent a la pregunta: Escòcia hauria de ser un país independent? Votaran un dijous perquè al Regne Unit les votacions es fan sempre en aquest dia. Cada país té unes lleis electorals determinades i decideix quin dia de la setmana es vota.

Al Regne Unit totes les eleccions generals s'han dut a terme en dijous des de 1935. El motiu podria ser perquè el dijous era el dia de mercat popular. Les persones es desplaçaven a la ciutat per fer la compra. Així, doncs, dijous es votava, divendres s'anunciava el resultat i el canvi de govern es preparava durant el cap de setmana. Dins dels dies laborables de votacions a d'altres països trobem també els dimarts. Als Estats Units són els dimarts després del primer dilluns de novembre de l'any electoral. També és veritat que tenen un baix nivell de participació. Es veu que abans quan els electors havien de votar, es desplaçaven a cavall el dilluns, el dimarts votaven i el dimecres tenien el dia de mercat. Així es reservava el diumenge per al culte religiós. I novembre era el mes escollit pel clima, perquè era el mes entre la collita i les inclemències de l'hivern.

Tant si és en dia laborable com festiu cal recordar que hi ha l'obligació moral dels ciutadans de votar i se celebra el dret de votar com una festivitat on cada poble pot escollir els seus representants legals.

Santuari de la mare de Déu de Núria

francesc a. picas. la jonquera.

El 20 de juliol de 1936 va esclatar a Catalunya una revolució anarcomarxista que tenia per objecte la persecució de l'església i la desfeta dels seus símbols. La imatge de la Mare de Déu de Núria va estar en perill de caure a les grapes dels enemics de la Fe i ser destruïda, com ho foren gran nombre d'imatges a parròquies i ermites. Mossèn Ventura Carrera, capellà costodi del Santuari de Núria el van informar des de Ribes que pujava un cremallera ple de persones armades. Immediatament, va posar la imatge de la Verge a una motxilla i, coneixedor de la muntanya, passà a França pel pas de Finestrelles i diposità la imatge, primer a França i després a Suïssa. Aquella trepa de milicians, arribats a Núria, destruïren les imatges i els altars del Santuari i a l'hotel robaren vaixelles i objectes diversos i assassinaren un empleat que els plantà cara. El 1939 s'establí un nou govern a Espanya. Franco retornà la llibertat religiosa als catalans. La imatge de la Verge de Núria pogué retornar al Santuari envoltada de cants i de pregàries. Catalunya té posats els ulls a la santa muntanya i prega per la pau, la convivència i el progrés. La Mare de Déu de Núria, anem tots a visitar, canta avui i sempre el poble català.

Comunitaris sense suport

JOAN JANOHER I SADURNI. forallac.

Catalunya forma part d'Europa, encara que estiguem dintre l'Estat espanyol. Fa la impressió que només hi figurem com a comparses de la comèdia que tenen muntada: si no fos així, per què no valoren el sacrifici dels catalans a la Guerra de Successió de 1714? Haurien d'il·lustrar-se amb l'obra literària de Sánchez Piñol per arribar a comprendre el significat de l'11 de Setembre, i de perdre les llibertats.

El llibre en qüestió de l'escriptor esmentat es titula Victus. És la pura imatge d'uns fet que nosaltres, o sigui

Catalunya, hem aguantat i aguantem fins a límits insospitats, tots els sacrificis de la intolerància, doncs bé podem ser mereixedors, i reconeguts, com a poble d'Europa, situació més que merescuda. Llavors, què cal fer per demostrar-ho? Tenim els rècords de participació, més multitudinaris mai vistos arreu del món, per la defensa dels nostres drets.

La pregunta s'esdevé molt fàcilment: Per què Europa amaga el cap sota l'ala? És que no pertanyem a la comunitat? O és que la política Europea es fa a la carta, i a la conveniència dels poders dretans que defugen de la Democràcia?

És un problema sense cap sentit de transparència, ja que nosaltres, els catalans, ens sentim orfes comunitaris: trobem a faltar el suport parlamentari, i la manca d'ajut, i d'unitat, a favor de la igualtat, que fins avui estem desemparats.

Si no treuen les urnes al carrer...

Glòria Pons. girona.

El poble català ha expressat la seva voluntat: vol votar. Ara pertoca a les institucions de Catalunya: Parlament, Govern i President de la Generalitat, fer-ho realitat. Aquesta és la seva responsabilitat. Sens dubte, un moment històric. El procés serà el següent: aprovar la llei de consultes, signar la convocatòria i treure les urnes al carrer. Però, sembla que es quedaran parats a mig camí: aprovaran la llei, signaran la convocatòria però no posaran les urnes. Per tant, no podrem votar. L'argument que ens donen és que la consulta s'ha de fer amb garanties, quan el que en realitat volen dir és que necessitem l'autorització de l'Estat. Tots sabem que això mai ha estat possible. Doncs bé, si aquesta és la solució que finalment tenen pensada portar a la pràctica, és normal que el poble català se senti enganyat i humiliat?

Som molts més

miquel borrell sabater. santa

coloma de farners.

Uns diuen que érem 1,8 milions, els altres 0,5 milions, ens és ben igual. Érem molts, però no tots. La meva mare i la meva sogra no hi eren però votaran sí, sí; els meus dos fills no hi eren, però votaran sí, sí; dels meus vuit amics de tota la vida, per motius de feina o de viatge sis no hi eren però votaran sí, sí. O sigui que els que omplírem Barcelona dijous érem una petita mostra dels que som. Res pot parar la voluntat d'un poble; les lleis la poden enterbolir però al final baixarà l'aigua clara, si no és el 9-N, serà el 10-N o el dia que sigui; seirà aviat. A les terres del Cid els demagogs diuen que ha de votar tota Espanya: us imagineu un mestre que volgués canviar d'escola que hagués de votar el claustre per donar-li permís? O un treballador que volgués marxar d'una empresa que haguessin de votar tots els seus companys a veure si el deixen marxar? No tenen arguments, no tenen raó, només tenen la llei feta a la seva mida. Nosaltres som molts, som el poble català que vol poder triar. Així de senzill i en el fons, el que és senzill, a la llarga és fàcil.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/09/14/cartes/687554.html?utm_source=rss